

אחת שיודעת / מריה אלוני

כל הזכויות שמורות

© תשע"ח 2018, מריה אלוני

פרק 1

ישבתי בשורה הראשונה, כל כך קרובה עד שיכולתי להרגיש תחת עורי את הלב הפועם של הדוגמניות שצעדו על הבמה, נושאות את גופן הדקיק ועל פניהן נסוכה הבעה כמעט מופגנת של אדישות. הן פסעו על המסלול כמו סוסי תצוגה לצלילי הבס הרמים שנורו מרמקולים אימתניים, שולי שמלות המלמלה השקופות התנופפו ברוח שפיזרו מאוררי ענק. מסונוורת מאורם הלבן של הבזקי המצלמות, התאמצתי לשמוע את דבריו של תום, שצעק לתוך האוזן שלי.

"השגתי תמונות מצוינות", נופף במצלמה לנגד עיניי, בניסיון להתגבר על הצלילים האלקטרוניים שהלכו והתחזקו. הנהנתי ופתחתי את הפנקס הסגול שנח על ברכיי. כולם ידעו שמה שיירשם בו יכתיב את סגנון הלבוש של נשים רבות במהלך העונה הקרובה. הצצתי שוב על המסלול וכתבתי במהירות, כדי לא לפספס אף פריט: "העונה שולטים בזירת האופנה הבינלאומית צבעי הפסטל המשולבים בבדים רכים ואווריריים. הגזרות הא-סימטריות נראות שוב על מסלולי התצוגות."

"צלם גם את השמלה הזאת, מהר!" פקדתי על תום כשהבחנתי בשמלת מקסי בגון פוקסיה מגיחה מהכניסה למסלול. הוא מיקם את המצלמה בצייתנות ותקתק שוב ושוב.

"יש לנו את זה!" הכריז.

"תמר מיטלמן?"

הסתובבתי לעבר הקול. מי מפריע לי באמצע העבודה? מאחוריי ישבה נערה שהדבר הראשון שהבחנתי בו כשהבטתי בה, היה עצמות הבריח הבולטות שלה.

"אני לא מאמינה שאני רואה אותך במציאות, אני מעריצה שלך!" קולה רעד, "אני שומרת את כל הכתבות שלך מ'פלאש'. יש לי תיקייה מיוחדת במחשב שקוראים לה 'תמר מיטלמן'. אם תצטלמי איתי, תגשימי לי חלום." היא מיהרה להוציא את הטלפון מהתיק שנח בחיקה.

הבטתי בחיוך על ידה המנומשת והשתדלתי להסוות את תחושת הגאווה שפשטה בתוכי, אף שהתרגלתי לפנייות של דוגמניות ואושיות אינסטגרם מתהוות. בכל זאת, הייתי עורכת בכירה במגזין האינטרנטי הנחשב ביותר בעולם האופנה.

"תמר?" הסתנן קול עמום לאוזניי. התעלמתי והמשכתי לעקוב אחר שיירת הדוגמניות שכעת הסתדרו על המסלול בשורה מסודרת לקראת סיום התצוגה. המוזיקה שככה והתחלפה בשאון מחיאות הכפיים.

"תמר מיטלמן!" נשמע הקול שוב, מתריס, חודר מבעד לענן המחשבות. אוף, מה היא רוצה עכשיו? אני מנסה לעבוד!

"הצטלמנו כבר", סיננתי ומיקדתי את עיניי על הדף של הבלוק הסגול שנח על ברכיי וכבר היה גדוש באותיות צפופות.

"תמר!" הפעם הרגשתי צביטה צורבת בזרועי. שפשפתי את היד הכואבת ומצמצתי בעיניי. המסלול הלבן התחלף בבר מעץ מהגוני, והדוגמניות - בשיר המלצרית ובמישל הברמנית. שיר הביטה בי בעיניים זועמות, ושילבה את ידיה על חזה. מישל, שעמדה מאחורי הבר, הציבה לפניי בקבוק יין מבעבע ושתי כוסות גבוהות ותפסה שוב בזרועי. הרגשתי שעוד שנייה תנעץ בי את ציפורניה המשוחות בלק שחור.

"אני עוד אחכה הרבה זמן? סיימת כבר לחלום את הפנטזיות שלך?" רטנה וסימנה לי בסנטרה לגשת לשולחן הפינת.

נאנחתי ונטלתי את מגש הפלסטיק השחור, המוכתם משנים של הגשת בירות וצ'יפס ב"המקום", אחד הברים הוותיקים בתל אביב. הנחתי עליו בזהירות את בקבוק הקאווה ואת הכוסות ופסעתי בהכנעה אל תוך הבר ההומה. המוזיקה הקצבית עדיין התנגנה בדמיוני.

"אם תמשיכי ככה, שלומי יפטר אותך בסוף", הזהירה אותי מישל כשחזרתי עם המגש הריק וניערה את רעמת שיערה השטני. היא מזגה לי כוסית של וודקה ודחפה לי אותה ליד. "כדאי שתתאפסי על עצמך, ומהר!"

את מישל הכרתי לפני שנתיים, כשהתחלתי לעבוד ב"המקום" כמלצרית. כבר אז הייתה אחת העובדות הוותיקות, ואילו אני הייתי חילת משוחררת ומבולבלת בת עשרים מבאר שבע, שהגיעה לעיר הגדולה כדי להגשים חלום. למרות הפערים בינינו מבחינת רקע והבתיים שבהם גדלנו, נרקמה בינינו חברות אמת. מישל תמיד נראתה לי בעלת גישה בוגרת לחיים, אף על פי שהייתה מבוגרת ממני רק בשלוש שנים. היא הייתה בעלת ביטחון עצמי גבוה וגם הצליחה למצוא פתרונות לכל המשברים שנערמו בחיי, החל בחשבון בנק מרוקן וכלה בדושים שהתאהבתי בהם באופן סדרתי ושברו את ליבי בהתאמה.

מישל, לעומתי, לא הייתה טרודה בזוטות מעין אלו. הוריה, שהתגוררו במגדל יוקרתי בלב תל אביב, דאגו לרפד היטב את חשבון הבנק שלה, מה שלא הפריע לה להתמרד כלפיהם ללא

סוף ולעבוד בעבודה שהם תיעבו. היא רצתה להוכיח לעצמה שהיא יכולה להסתדר לבד, ועם זאת לא מיהרה לשום מקום ולא עשתה צעד משמעותי כדי לקדם את עצמה, כמו לרכוש מקצוע או השכלה או לעבוד בעבודה "רצינית". מבחינתה, העבודה בבר הייתה תחליף לבילוי, נוסף לנסיעותיה התכופות לחופשות בחו"ל עם החתיך התורן או לבד. לעתים קרובות סיפרה לי על הוויכוחים עם הוריה שהסתיימו בטריקת דלת, לפחות עד לארוחת השישי הבאה, שאליה הגיעה במיני קופר בצבע שחור בוהק שהם כמובן רכשו עבורה. מיותר לציין שגם הדירה שבה התגוררה בגפה בצפון הישן הייתה בבעלותם.

"הנה, שוב את מתפוגגת לעולם החלומות שלך!" נזפה בי מישל ואני התנערתי.

"זה סתם זמני... הבר הזה..." שמטתי את המגש על הבר והחלקתי אל תוך הכיסא. "אגב, אני לא מאמינה שלא סיפרתי לך, הגשתי מועמדות לתפקיד ממש שווה!"

"איזה תפקיד?"

"כתבת אופנה ב'פלאש'. השבתי ושתיתי את תכולת הכוסית. המשקה התפשט בגרוני כמו כווייה. מישל שוב החליטה לאתגר אותי עם משקה חריף במיוחד. מצמצתי בעיני ונאבקתי בדמעות. "שלחתי להם כתבה ואני מחכה לראות אם עברתי לשלב הבא." ידעתי שאין לי כמעט סיכוי להתקבל לתפקיד. כמו מועמדות לשירות בגלי צה"ל, שם יש עדיפות ל"בנים של" או ל"בנות של", ידעתי שרק בנות מקושרות מאוד זכו לעבוד במגזין הנחשק. כאלו שאבא שלהן הוא איזה עיתונאי או פרסומאי מצליח או שהייתה להן כמות היסטורית של עוקבים באינסטגרם. אבל חלמתי להיות שם והייתי מוכנה לעשות הכול, פשוט הכול, בשביל להתקבל לתפקיד.

מישל לקחה ממני את הכוסית הריקה. "לא רע. זה יהיה שדרוג רציני מלהיות בלוגרית אופנה באיזה בלוג עלוב שאיש לא שמע עליו..." קולה דעך והיא קלטה שאמרה משהו שלא היה צריך להיאמר בקול רם, אז הסיטה את עיניה ממבטי.

חפנתי ערימת סכום ושמטתי אותה לפניי. המזלגות והסכינים השמיעו שאון מתכתי שגרם לשיר המלצרית להסתובב, אך מישל סימנה לה באצבעה להמשיך בעיסוקיה.

"צריך להבריק את זה לפני ששלומי יתעצבן," מלמלתי לעצמי.

"לא התכוונתי... אני מתכוונת ש... נו, את יודעת. פאק איט! את תצליחי. בואי נחגוג את זה מחר במסיבת השקה לאיזה משקה חדש ומגניב."

"גם בלוגריות מאיזה בלוג עלוב שאיש לא שמע עליו מוזמנות?" רטנתי בציניות, וקרצפתי מזלג בחריצות יתר. ידעתי שמישל לא התכוונה לפגוע. היא הייתה חברתי הטובה ביותר אבל הייתה לה מידת רגישות של נעל צבאית ולי, לעומת זאת, של סנדל מזכוכית שברירית.

"נו, תמר, אל תהיי כזאת, זה ב'מערה'."

המזלג שהברקתי נשמט מידי. "ב'מערה'?" מטס של פרפרים חלף בבטני ומחה את העלבון מדבריה של מישל.

"ידעתי שתשמחי. ונחשי מה עוד? איתן יהיה במשמרת. בדקתי, בשבילך!" הוסיפה בחיוך ושיחקה בטבעת הכסף הענקית שענדה על אצבעה.

דמותו הגבוהה של איתן הבזיקה בזיכרוני: עיני הפנתר הבהירות שלו, החיוך הזחוח-מתנשא שלו - כזה שגורם לך לצחקק במבוכה ולהשפיל את מבטך - זרועותיו השריריות שרקחו במיומנות רבה קוקטיילים סוגוניים ושמגען, אפילו ברפרוף על גב ידך, ממיס אותך לשלולית חמימה. והקול שלו, אומייגאד, קול שחודר דרך העור ומחשמל בגופך כל תא ותא.

את איתן הכרתי לפני חצי שנה באחת המסיבות שמישל ואני יצאנו אליהן. ברגע שמבטינו הצטלבו והוא חיך אליי, ידעתי שהוא חייב להיות שלי. באותו הלילה השתכרתי למוות ומצאתי את עצמי נמרחת עליו על איזו ספה במועדון אך לאחר מכן לא שמעתי ממנו דבר והוא נעלם כלעומת שבא. התחלתי לפקוד באדיקות את הבר שבו עבד בתקווה שאוכל לשבות את ליבו ולחזות שוב באותו חיוך נדיר. לצערי, נוכחתי שחיוכו של איתן היה שמור רק לבנות יפות ממני שניגשו להזמין משקה מהבר. מישל זכתה בו פעם אחת, בזמן שישבתי לידה, כשחוררתי אותו במבטי כמו מכונת תפירה. מישל הבוגרת, לעומתי, הייתה אדישה אליו וטענה שהוא דוש מהזן הירוד ביותר, אבל לי לא היה אכפת כלל. החלטתי שהוא אהבת חיי, האחד והיחיד! שאיתו אתחתן ושיהיו לנו שלושה ילדים קטנים ומושלמים ודירת פנטהאוס מהממת בלב תל אביב, פורד כסופה וכלב פקינז בשם פוץ'. רק שבכל הסיפור הזה הייתה בעיה אחת קטנה: הוא לא ממש הכיר בקיומי. למעשה, מאז אותו לילה של שכרות לא החלפנו כמעט מילה למעט: "מה את רוצה לשתות?" ו"תודה".

"את חייבת להגיע למסיבה!" הפצירה בי מישל.

"אני חייבת להגיע!" חזרתי על דבריה והתענגתי לשבריר שנייה על הזיכרון של פניו, אלא שאז גם אחזה בי האימה כשנזכרתי שאין לי מה ללבוש.

צעדתי במורד הרחוב וניסיתי להתעלם מגל החום המבעבע של יולי שהפך את חולצת המעצבים שלבשתי לסמרטוט רטוב. הסטילטו החדשים שלי חתכו בבהונות ושילחו גצים של כאב ושפשופים לכפות רגליי ולמעלה מהן. היה מאוחר מכדי לחזור הביתה ולהחליף את הנעליים. חוץ מזה, אף אשת אופנה אמתית לא תיתן לדבר כזה לשבש לה את התוכניות.

הייתי חייבת להשיג את התלבושת המושלמת למסיבה הערב. איראה הכי מדהימה שאפשר, אקרין ביטחון עצמי כזה שיגרום לאיתן לקפוא על מקומו, לבהות בי ולהתאהב מייד. הפעם הוא יראה אותי באמת או לפחות כפי שרציתי להיות.

היית רוצה, התגרה בי קול קטן, אך סילקתי אותו מדרכי ופניתי לבוטיק הנחשק של ליהי. כשנכנסתי פנימה, שאפתי מלוא ריאותיי את קרירות אוויר המזגנים המהול בריח בושם יוקרתי וניגבתי את המצח.

החנות הייתה כמעט ריקה. שמלות, חצאיות וחולצות נתלו בסדר מופתי על הקולבים, צובעות את החלל בצבעי פסטל רכים. מהתקרה השתלשל שנדליר מזכוכית קריסטל, שגדיליו נעו קלות, רשרשו וזרעו הבזקי אור קטנים על הקירות. ליהי עמדה רכונה מעל לשמלה תכולה והתאמצה לחבר תווית עם סיכה.

"היי, ליהי!" קראתי לעברה בקול נלהב מדי. היא הרימה אליי באיטיות את מבטה כאילו הייתי חולצת פוליאסטר זולה שהגיעה בטעות במשלוח בגדי המעצבים שלה.

"היוש", צייצה בקולה המונוטוני וחזרה לשמלה. הפוני החלק שלה הצל על עינה השמאלית.

נגעתי בשיער שלי. גם הוא היה חלק עכשיו אחרי שעברתי עליו שעה ארוכה עם המחליק, מבלי להותיר עדות למפגע הפראי המתולתל שהתחולל על ראשי כמה שעות קודם לכן.

הרמתי חולצה פרחונית שנחה על המדף לידי. "זה חדש?"

היא הנהנה מבלי להרים את ראשה.

"מאיפה?"

"מלונדון. הייתי בסופ"ש."

מיהרתי לעבר תא ההלבשה, כמהה למדוד את החולצה האלוהית, וכשיצאתי, ליהי כבר המתינה לי והבעת אדישות נחה על פניה נטולות האיפור. היא הסיטה את הפוני מעינה השמאלית וסקרה אותי לאורכי ולרוחבי.

"נחמד", אישרה.

הרמתי בהקלה את עיניי אל הראי שניצב מולנו על רגליים מגולפות מעץ שחור. החולצה הייתה מונחת עליי בצורה מושלמת, ואף הצליחה להסוות את היעדרם המוחלט כמעט של השדיים שלי שכנראה החליטו להפסיק לצמוח אי-שם בגיל ארבע-עשרה. הצצתי בתווית המחיר וקראתי שוב ושוב את המספר המפלצתי שהופיע עליה ואז הסתכלתי לכיוונה של ליהי, שהחזירה לי מבט אטום.

"בואי נסדר אותה קצת בכתפיים", היא אמרה ומשכה מעט בשרולים, התרחקה וסקרה אותי שוב. עכשיו ספקה כפיים בהבעה שהייתה הקרובה ביותר למה שאפשר לכנות "שביעות רצון", ככל הנוגע להבעת רגשות אצל ליהי.

תווית המחיר הייתה עדיין מאוגרפת בכף ידי, מיזזעת ומאיימת, כמעט חותכת בבשרי. "אני אוהבת אותה כל כך. אבל... היא קצת יקרה לי."

ליהי הסיטה את מבטה, חזרה אל הדלפק והחלה לקפל גופיית משי כחולה.

"אם תיתני לי אותה במתנה, אצטלם איתה לאינסטגרם שלי, ככה תקבלי פרסומת," מלמלתי קלושות וחיפשתי פתח מילוט. דפיקות הלב שלי האיצו והחולצה לחצה לי על הצלעות. לא האמנתי שהמילים האלה יצאו מפיו. גם לא היה שום סיכוי שליהי תסכים, מה חשבתי לעצמי? השתגעתי לגמרי.

עיניה התרוממו אליי ופניה לבשו מתיקות צבועה. "חמודה, יש לך ממש, אבל ממש, מעט עוקבים באינסטוש. זאת לא פרסומת שמצדיקה שאתן לך חולצה כזאת בחינם. דברי איתי כשהיו לך עשרת אלפים עוקבים, לפחות. עד אז..." היא לא טרחה לסיים את דבריה ועכשיו עברה להתעסק עם חצאית שחורה ומתנופפת.

ידעתי שמבחינתה השיחה הסתיימה. הסרתי בזהירות את החולצה והתלבשתי. החזרתי את החולצה למקומה ויצאתי אל הרחוב, שריח של פיח לווהט עמד בו. מובסת, ניסיתי להתקדם לעבר תחנת האוטובוס הקרובה, אך השפיץ של אחת מנעליי היכה בטעות בקרסולי והתכופפתי להחזיק בו ולהרגיע את הכאב.

יותר מדי כישלונות לבוקר אחד, חשבתי בליבי כשפניי התעוותו מזרמי הצריבה בקרסול. גם בלי בגדים מהממים לערב, גם סטירת לחי מצלצלת מליהי על האינסטוש העלוב שלי ועכשיו גם הקרסול הכואב שאולי ימנע ממני מלהתהלך על עקבים בנוגשלנטיות ולכבוש את איתן. פתחתי את התיק שלי והתפללתי לפלסטר אך מצאתי רק קופסת מסטיקים ופלאייר ישן של פיצה.

"הי, הי, אני לא מאמינה למה שאני רואה!" קול עליז גרם לי להרים את ראשי ולחזות בזוג רגליים שזופות שנמשכו מעלה-מעלה והובילו אל חצאית קצרה מדי.

אוף, שנהב-רגליים", כך מישל קראה לה. התרוממתי ואז בכלל התייבשתי. הייתי נמוכה ממנה בראש לפחות. היא ליטפה לעצמה את שערה השחור והתקרבה אליי כמו חתול סקרן.

"תם-תם הקטנה! לאן פנייך מועדות? רוצה להראות לי את הרכישות האחרונות שלך?" עיניה בלשו אחר השקית עם פריכיות האורז שאחזתי בידי, רכישה מרגשת לכל הדעות.

פתחתי את פי לענות אך הרגשתי כאילו נתקע לי בגרון כדור צמר. שנאתי אותה על שקראה לי כך. רק חבריי הטובים הורשו לקרוא לי "תם" ובטח שלא "תם-תם הקטנה".

"אממ... כן... עדיין לא הספקתי לקחת כלום, רק הצצתי, אני פשוט נורא ממהרת." מטומטמת, נזפתי בעצמי בלב. למה לא יכולתי להזדקף, להרים את האף שלי כל כך גבוה עד שיגיע לסנטר המחודד של שנהב ולומר בקול מקפיא: "יש לי איזו פגישה חשובה, אני ממהרת" ולהסתלק משם כשעקבי נוקשים במחאה?

"ולאן את ממהרת?"

מה אכפת לך? התרעם הקול בראשי.

"אמממ למכולת. נגמרו לי החלב והקוטג'."

הלחות של יולי הורגשה כעת כפליים מתחת לבתי השחי שלי. הבושם המתוק של שנהב עורר בי גל של בחילה, והנעליים לחצו עליי כמו מחוך ויקטוריאני. רציתי לתלוש אותן מהרגליים ולהשליכן היישר אל פרצופה המושלם, אבל במקום זאת אמרתי: "כן, הקוטג' החמיץ במקרר ונראה שהוא מגדל נבגים ופטירות" וניפצתי לרסיסים את הסיכויים האחרונים שלי להציל את כבודי.

שנהב עיקמה את פיה ואפה התארך, מה ששיווה לה לרגע קל מראה של מכשפה. "בהצלחה עם זה. אין לי זמן לטפילים ולפטירות. אני הולכת לבחור דברים להפקה המושלמת שאני עושה באינסטגרם שלי." דמותה נעלמה בפתח החנות של ליהי ושערה הארוך התנפנף בעקבותיה.

אלוהים... רציתי להיבלע באדמה. למה אני תמיד אומרת את הדבר המטומטם ביותר שאפשר להעלות על הדעת? מדוע אני לא יכולה להיות כמו הבחורות המושלמות הללו, שמרחפות על המדרכות הלוהטות בלי להזיע, שכל שערותיהן מונחות במקומן ולא הופכות לקיפוד כשהאוויר רווי בלחות?!

ניגבתי את פניי והבנתי שהותרתי את שאריות האיפור האחרונות על כף ידי. אוטובוס קו שישים ושלוש נעצר לידי באנחה, פער דלתות ופלט מתוכו נוסעים. הייתי חייבת להירגע. אני לא יכולה להגיע במצב רוח כזה למסיבה הערב. חוץ מזה, עדיין לא היה לי מה ללבוש. ספרתי בחופזה את המזומנים בארנקי מהטיפים של אתמול. במחיר של חולצה אחת אצל ליהי אוכל לקנות תלבושת שלמה ב-H&M וזה בדיוק מה שאני הולכת לעשות. נדחקתי פנימה מהר, לפני שהדלתות נסגרו.

שעה לאחר מכן זחלתי כבר על גחון בחדר המדרגות עד לדירה שלי וכשנכנסתי, שמטתי את השקיות על הרצפה ושפשפתי את פרקי הידיים הכאובים. הדירה הייתה הפוכה לחלוטין: על הספה בסלון נחה ערימה של בגדים קמוטים, כוסות יין מוכתמות ניצבו פזורות על השולחן, השיש שבמטבח נבלע מתחת לשטיח של אריזות טייק-אוויי שמנוניות, קופסאות ריקות של עוגיות ועטיפות של שוקולדים. איזה מזל שהשותף הפדנט שלי, תומר, טס לחודש ליפן ולא יכול לראות את זה. הוא היה בורח מכאן ומזמין חברת ניקיון וחיטוי.

"אין לי זמן לסדר את זה עכשיו, קיארה," הודעתי לדמותה של קיארה פראני¹ שניבטה אליי מהתמונה שתליתי מעל לספה. "אני צריכה לעשות סדרה של מריטות שיער ומסכות יופי, פן, להתאפר ולהתלבש למסיבה. איתן יהיה שם, אני חייבת לדפוק הופעה. פשוט, חייבת. אוי איתן, אני מטורפת עליו, מה יהיה? אוף, אולי תעזרי לי לבחור בגדים? מה את אומרת?" פטפטי ללא הפסקה ובקול רם, בזמן שהתרוצצתי ואספתי את הבגדים הפזורים. הדמות שהתנוססה על התמונה החזירה לי מבט שותק. יום אחד, אולי, ביקום מקביל, אצליח להיות כמוה: שולטת במצב, מהממת ובעלת סטייל על-אנושי, אבל קודם אני צריכה למצוא את הטלפון ששכחתי בבית בתוך מה שנראה כמו חנות עודפים אחרי מכירת

¹ קיארה פראני, נחשבת לבלוגרית האופנה המצליחה ביותר בעולם.

חיסול פרועה, כדי לראות אם עברתי לשלב הבא במבחני המועמדות שלי לכתבת במגזין "פלאש".

פעמון הדלת צלצל והקפיץ אותי ממקומי. לא ציפיתי לאיש. ניגשתי להציץ בעינית, מוכנה עם המשפט "כבר תרמנו" אבל לשמחתי, דמותה הזעירה של מישל ניבטה אל"י מחדר המדרגות. היא לבשה חולצה עם הדפס של להקת Kiss ומכנסי עור שהעידו על מצב רוח לוחמני.

"תיארתי לעצמי שהמצב קשה, אבל לא ידעתי עד כמה," אמרה כשנכנסה כרוח סערה וסקרה את החדר בפרצוף חמוץ. היא נעצרה ואז טיילה על"י במבטה. עיניה השחורות התקבעו על פלג גופי התחתון ואז הצטמצמו בתרעומת.

"סירייסלי? את בת ארבע או משהו?" אצבעה נשלחה בגועל לעבר החצאית הפרחונית שלבשתי.

"פרחים זה טרנד שחזר העונה... ו..." ניסיתי להישמע סמכותית ובקיאח בחומר אך קולי בגד בי.

"טוב," נאנחה וצנחה על הספה, בשטח הזערורי היחיד שהיה חף מבגדים מלוכלכים, ואז הסירה את מגפוני הניטים שלה ודחפה אותם הצידה עם הרגל. "בואי נמזער נזקים. מה את לובשת הערב?"

הצבעתי בהיסוס על ערימת השקיות שנחו על הרצפה ליד הדלת. "אני מעדיפה לא לעשות את זה עכשיו, אם לא אכפת לך. אני צריכה לבדוק מה קורה באינסטוש ואם חזרו אל"י מהמגזין." תרתי בעיניי אחר הטלפון האבוד אך הוא לא נראה בשום מקום. מישל הניפה את ידה בביטול והתרוממה ממקומה כשהיא גוררת אחריה זנב של חזיית תחרה שחורה שנדבקה לישבנה. "שטויות, תעשי את זה אחר כך." היא הרימה שקית ושפכה את תכולתה על הספה. "פאק, כמה בגדים קנית? רוקנת את הקניון!"

"אני יודעת," נאנחתי, "הייתי ממש עצבנית ואת מכירה אותי... רק שופינג מרגיע אותי."

"את לא במינוס או משהו?" שאלה והרימה חולצה מפוספסת ואז השליכה אותה במיאוס לפינת הספה.

משכתי בכתפיי ונחשול של אשמה שטף אותי. קרוב לוודאי שבזבזתי את הפרוטות האחרונות שעוד נותרו לי בחשבון. פניו המאוכזבות של אבי עלו לנגד עיניי. אבי התאלמן

מאמי כשהייתי בת חמש-עשרה, כתוצאה מסרטן, והתפרנס בקושי רב כנהג מונית. למרות זאת, הוא נאלץ להעביר לי כסף לחשבון בכל פעם שהגעתי לתקרת המינוס ועמדתי להיזרק לרחוב. תראו אותי, תמר מיטלמן התפרנית שכבר שנתיים עובדת כמלצרית בבר וחולמת להיות כוכבת אינסטגרם, שלא כמו אחי המצליחן, יונתן, המבוגר ממני בחמש שנים, שעובד בחברת הייטק בסן פרנסיסקו ומתחזק זוגיות נוצצת עם אדריכלית אמריקאית בשם מדיסון, ודירה מהסרטים.

מישל נברה עכשיו בתוך ערימת הבגדים שלי. "לא!" קראה בקולה המחוספס, וניפצה את בועת הרחמים העצמיים שהתעטפתי בה. היא נופפה בחולצת תחרה בצבע אפרסק ואז זרקה אותה הצידה. "וזה ממש-ממש לא!" הצביעה על ג'ינס בהיר. "תגידי, עשית קניות במחלקת ילדים?"

"אני אושיית אופנה, את יודעת?" מחיתי, כבר לא בטוחה באמיתות דבריי.

"תגידי, את רוצה להיראות כמו איזו ילדה בת שתים-עשרה או כמו איט גירל? זה מה שאת רוצה להיות?" עיניה שוב הצטמצמו לשני סדקים שחורים.

"אם לא הייתי מכירה ואוהבת אותך ויודעת שיש לך כוונות טובות, הייתי ממש נעלבת, מישל."

"די עם הבכיינות, רוצה שאעזור לך?"

הנהנתי בחוסר חשק. "את חייבת ללבוש משהו שלא יגרום לגברים סביבך להירדם על הבר. את חייבת סקסי ומגניב כדי שתהיה להם מסיבה במכנסיים ברגע שיראו אותך."

הנהנתי שוב, אוטומטית, משתנקת לרגע מדבריה של מישל שכרגיל לא עברו שום הליך סינון בין המוח לפה. "אני לא רוצה שתהיה להם מסיבה במכנסיים... אני רוצה רק את איתן," מלמלתי כמו ילדה קטנה שרוצה סוכרייה, אך נראה שמישל לא שמעה את דבריי וכבר דהרה לכיוון החדר שלי כששערה מרחף בעקבותיה, מותיר שובל ריח מתקתק של בושם פרחוני מעורב בסיגריות. היא הסתערה על הארון, ותוך רגעים ספורים הוא הפך לטורנדו של שמלות וחולצות.

"זה!" קראה והניפה אל על בהבעת ניצחון שמלה אדומה וצמודה.

"אבל... אבל... זאת השמלה של ג'סיקה ראביט מהתחפושת לפורים של שנה שעברה. זה ממש לא מתאים."

"שטויות, תם. קצת איפור ושיער ואיתן לא יוכל להסיר ממך את העיניים!"

לא הצלחתי לשכנע את מישל, כי בתוך רגעים ספורים מצאתי את עצמי נדחסת לתוך שמלת הליוקרה.

"את נראית מושלם!" הכריזה כשיצאתי מחדר האמבטיה, חנוטה, מתקשה להזיז את רגליי, מזיעה מהגיהינום ונאבקת לרכוס את הרוכסן בחזה שהתעקש להיפתח שוב ושוב.

"עכשיו את כבר לא ילדה קטנה. את פאקינג איט גירל לוחטת. אז מה את אומרת?"

התבוננתי במראה. מצד אחד, השמלה חיבקה את היעדר הקימורים שלי בחינניות מפתיעה. מצד שני, לא הרגשתי כמו איט גירל. הרגשתי כמו דוגמנית שנאלצה לנעול עקבים בגובה של האמפייר סטייט בילדינג על מסלול שרוחבו כרוחב של סיכה. אבל מצד שלישי, מישל הביטה בי בשביעות רצון אימהית ולא יכולתי לאכזב אותה.

היא לא המתינה לתשובתי וכבר שלפה מן המגרות את כל האריזות ובקבוקוני האיפור הצבעוניים יחד עם תכשירי השיער, ופרשה אותם על המיטה. חמושה במברשת איפור היא ניצבה מעליי ופקדה עליי לעצום את עיניי ולהתמסר. "את תיראי כמו חלום, הבטיחה.

חלום בלהות, הוספתי בלב, ועצמתי את עיניי בציטנות.

מבחוץ נראתה ה"מערה" כמו עוד בר סתמי ואלמלא בגדי הערב ועשן הסיגריות לא היה ניתן לנחש לעולם שמאחורי דלת האלומיניום הפשוטה מסתתר הבר הטרנדי ביותר בעיר. נמתחתי על קצות אצבעותיי והצצתי מעל לראשים שהתגודדו לפניי.

"אני הולכת לדבר עם המארחת," הכריזה מישל ונבלעה בקהל.

חלפה בקושי דקה כשידה משכה אותי אחריה ונבלענו פנימה. מאחורי הדלת התגלה גרם מדרגות אפל. ריח של עובש וסיגריות עמד באוויר וקולות בס עמומים בקעו מתוך מעבה האדמה. נאחזתי במעקה החלקלק כדי לא ליפול מהעקבים. מישל פתחה בחריקה את דלת העץ הכבדה והמוזיקה הוטחה אל תוך אוזניי. תמיד הפליא אותי שגם אחרי שנתיים של עבודה בחיי הלילה עוצמת המוזיקה עדיין מהממת אותי. אורות קלושים פיזרו את האפלה וחשפו את החלל שנפער מולנו, ובמרכזו בר גדול בצורת אליפסה שסביבו התקהלו המבלים בצפיפות רבה כל כך, עד שאי אפשר היה לראות אם מישהו בכלל עומד מאחורי הדלפק.

מישל צללה פנימה וחילקה נשיקות וחיבוקים לכל עבר ואילו אני, שנותרתי לבד, חיבקתי את מותניי וחיפשתי את איתן סביבי. דיילות באיפור זוהר ושמלות בצהוב זרחני פיזרו

בקבוקונים עם משקה לימוני מתוק מדי, שלכבודו נערכה ההשקה. מבטי שוטט בין האנשים. חלקם היו לקוחות קבועים בבר שבו עבדתי ואת חלקם האחר זיהיתי מתוכניות ריאליטי, לבושים מכף רגל ועד ראש בצו האופנה האחרונה, אוחזים בכוסות משקה ובבקבוקונים שנראו כמו שיקויי פלאים, ובוחנים זה את זה בעיניים ביקורתיות.

כשהתקרבתי לבר ראיתי אותו. הוא היה מעבר לדלפק ומזג משקה שקוף לכוס גבוהה. שרוולו הקצר התרומם מעט וחשף זרוע שרירית ומקועקעת בזמן שהגיש את המשקה לבלונדינית שישבה ליד הבר. הוא חיך אליה וחשף שיניים לבנות של פרסומות למשחת שיניים, והיא חייכה אליו בחזרה ורכנה לעברו, מאפשרת לשדיה הכבדים להישען לפניה כמו הצעת הגשה. הקנאה בערה בי. הייתי נותנת הכול כדי להתחלף עם הבחורה הזאת. הידקתי את החיבוק סביב מותניי ודמיינתי את זרועותיו של איתן נכרכות סביבי, אבל נראה שהוא לא הרגיש במבטים המורעבים ששילחתי אליו כשאני עוקבת אחרי כל שריר שנע ונמתח, מלטפת בעיניי את גופו, מדמיינת את האצבעות שלי מתחפרות בתוך שערו הבהיר והסמיך.

"מצאתי מקום!" קטעה מישל את ההזיה ששקעתי בה, משכה בידי ודחפה אותי אל תוך כיסא בר פינתי.

"אממ... אני לא כל כך אוהבת לשבת בפינות," רטנתי והתרוממתי כדי להציץ מבעד לברזי הבירה שחסמו את שדה הראייה שלי ואת דמותו האלוהית של איתן.
"מה?" צעקה מישל בניסיון להתגבר על עוצמת המוזיקה.
"אני לא אוהבת לשבת בפינות!" השבתי בצעקה רמה מדי ובבת אחת כל המבטים סביבי ננעצו בי. כמה אופייני, חשבתי.

"גם אני לא אוהב לשבת בפינות." קול גברי מוכר גרם לי להרים את עיניי. זה היה איתן. הוא עמד בדיוק מולי, דמותו מתנוססת מתוך הבר, עיניו הכחולות-ירקרקות חדרו היישר אל תוכי.

"מה את שותה?" שאל ורכן לעברי. ידו נגעה בהיסח דעת בכף ידי.

ניסיתי לומר משהו אבל בלעתי רוק וגרוני יבש. נאבקתי לחשוב על משהו סקסי ומתוחכם לומר, אבל כל מה שהצלחתי להוציא מפי היה לחישה צרודה.
"שנשתה צ'ייסר של וודקה?" הציעה מישל, שכנראה הבחינה במצוקה שלי.
"זה מה שמתחשק לך, תמר?" שאל כשהוא מדגיש כל הברה בשמי. המוח שלי הפך לרסק ככל הנראה, כי כל מה שרציתי היה להתקרב אליו ולהצמיד את שפתיי לשלו, לחוש את נשימתו החמה על פניי, לשאוף אל תוכי את הריח שלו שהזכיר לי תערובת של ויסקי ועוד משהו סקסי בטירוף שלא יכולתי להיזכר מהו באותו רגע.

"כן... אני אשתה... וודקה!" פלטתי לבסוף בקול חנוק, אבל אז למרבה הזוועה הרגשתי את הרוכסן הקדמי שאורז את שדיי הולך ונפתח אט-אט עם כל נשימה. מבטו של איתן טייל אל תוך המחשוף שהלך ונפער מרגע לרגע וכשמשכתי ברוכסן בעדינות הוא נותר תקוע. משכתי שוב בכל כוחי ובתנופה של כף ידי הלמתי בפניו של איתן, והוא זעק, נותר לאחור ושפשף את עינו. זאת הייתה טרגדיה של טעויות ואני רציתי למות. זה היה רע. ממש-ממש רע. הרסתי הכול.

כשהרמתי את עיניי איתן כבר כשל מהבר בגבו אליו ונעלם. הוא אפילו לא הביט בי. מישל, לעומת זאת, סקרה אותי בחמלה. "טוב, מצטערת. זה לא עבד טוב. בואי נזוז ל-Plan B."

בדיוק כשקמתי ממקומי והרמתי את התיק כדי להסתלק משם, הגיעו הצ'יטרים שלנו. מישל סימנה לי לשבת, תחבה לידי כוסית ושתתה את שלה. "יאללה, שתי!" פקדה עליי וברגע שסיימתי מסרה לי צ'יטר נוסף, שגם אותו גמעתי כמו תרופה מצילת חיים.

בתוך רגעים ספורים הרגשתי טוב יותר. מישל, בפנים סמוקות ובשיער פרוע, תיארה באוזניי בפרוטרוט את ההרפתקה המינית האחרונה שלה, והשתייה זרמה כמים, אליה ואליי. קולה הלך והתערבל עם צלילי המוזיקה שבקעו מכל עבר ועם אדי האלכוהול שערפלו את הכול. ואז נשמעו לידנו קולות צחוק רמים.

מישל עצרה את שטף דיבורה והציצה מאחורי כתפה. "קיבוצניקים, סיננה בבוז, "אני מזהה אותם מרחוק. 'סתכלי עליהם, החוותה בראשה ושבה ללגום מהבירה שלה.

מישל צדקה. זאת הייתה החבורה ההזויה ביותר שראיתי מעודי, הם נראו כמו תמונה של להקת גראנג' משנות התשעים, אבל לא בקטע היפסטרי-מגניב, אלא סתם מוזנח. הגבוה מביניהם לבש טי-שירט גדולה עם כיתוב דהוי, ככל הנראה מזכרת מסיום קורס בצבא, ניכר שהאמצעי לא ביקר במספרה חודשים ארוכים, ואילו השמאלי ענד שרשרת חרוזים מטופשת שבדרך כלל קונים בפסטיבלי ניו-אייג'.

עיניי טיילו אל מישל, שהייתה תל-אביבית בדם. כל פרט במראה שלה היה מרושל בצורה סקסית אגבית. החל בחולצה המודפסת שהייתה זרוקה עליה כאילו במקרה, וכלה בקווצת השיער שהידקה מעל אוזנה ברפיון חינוני שאף הוא תולדה של מחשבה ותכנון מדוקדקים. הערצתי את התכונה הזו שלה וקיוויתי שיום אחד היא תדבק גם בי.

עיניי המשיכו לשוטט בין הדמויות שהלכו והיטשטשו ורפיון נעים פשט בי. הבנתי שכבר דקות אחדות לא חשבתי על איתן כלל וכבר לא היה לי אכפת. הכול שטויות. הוא בטח כבר שכח מהעניין המביך ההוא. אלא שפתאום ראיתי אותו בקצה השני של "המערה", לוחש באוזן

לבלונדינית השופעת מתחילת הערב. היא צחקקה, היטתה את ראשה לאחור והעבירה יד בשערה. האלכוהול כנראה העיר בי משהו כי מייד פלטתי, "אני הולכת להראות לאיתן מה זה!" וקמתי מהכיסא, מתנדנדת על העקבים הגבוהים.

"בדיוק. תראי לו מה זה!" קראה מישל והניפה את הכוס באוויר. התקדמתי ונאבקתי להתרכז בכל צעד, נעזרתי במסעדי הכיסאות כדי לא למעוד ולבסוף, כשהגעתי ליעד, איתן הביט בי בהפתעה כשהבחורה שלצדו מציצה בי במבט מלוכסן.

"היי, איתן!" נעמדתי קרוב אליו עד שיכולתי להריח את האד המבושם שנפלט מגופו.

"אני... מצטערת על מה שקרה קודם... פשוט, ה... שמלה." תפסתי בבר כדי לייצב את עצמי.

"זה בסדר," השיב בקול קר, הסיט את מבטו ולגם מהכוס הנמוכה שאחז בין אצבעותיו. העפתי מבט לכיוונה של מישל והיא החזירה לי סימן מעודד באגודלה.

"אז..." המשכתי, מתחננת למבט של איתן, שלגם מהמשקה הזהוב שלו והביט בי בשאלה. כתם אדום עיטר את עינו.

הייתי חייבת להזריק לעצמי מעט ביטחון ופלטתי בקול רם את המנטרה, "אני מהממת, אני נפלאה!"

"מה?!" איתן כיווץ את מצחו וכמעט ירק את המשקה שבפיו.

"הרגע אמרת 'אני מהממת'?" שאלה הבלונדה והסתובבה אליי, סקרה אותי בבוז ופרצה בצחוק. איתן החניק חיוך ואז רכן לעברי. "המלצה חמה ממני, מותק, כדאי שתירגעי עם השתייה," לחש והסתובב אל הבר.

וזאת הייתה ההשפלה הגדולה ביותר בהיסטוריה. מסביב הכול המשיך כהרגלו ואיש לא שם לכך שהלב שלי התנפץ לרסיסים.

"אני רוצה הביתה!" צעקתי למישל באוזן לאחר שכשלתי חזרה למקומי.

"אוי לא, תמר, מה קרה עכשיו?"

נענעתי בראשי והמילים נתקעו בגרוני. לא הייתי מסוגלת לשחזר באוזניה את הזוועה שחווייתי רק לפני רגע.

היא התקרבה אליי והניחה את כפות ידיה על כתפיי. "תקשיבי לי טוב: את הולכת ליהנות, את הולכת לשתות, את נראית מעולה והוא דושבאג דביל. תשכחי ממנו."

ניסיתי להאמין לה. ברור, לה זה קל, היא כזאת קולית ותמיד שולטת בעניינים ובאנשים סביבה. אני הייתי רחוקה מזה שנות אור. אצלי תמיד הכול הסתבך והתפתל סביבי כמו טבעת חנק. הדמעות החלו לזלוג ללא שליטה.

מישל רכנה לעבר הבר וסימנה לברמנית להתקרב. "תקשיבי, יש פה מצב חירום. ארבעה צ'ייסרים של 'גרייגוס' לפה מייד!" הברמנית התרחקה ומישל חיבקה אותי בחוזקה. כשהצ'ייסרים הגיעו, לגמנו אותם בהתאמה.

אט-אט התעמעמו צלילי המוזיקה. טשטוש וכבדות נעימים פשטו שוב באבריי. שתיתי עוד צ'ייסר ועוד אחד, ואז מרגריטה תות, ואולי עוד אחת, וכבר איבדתי הספירה.

"היי."

נפניתי לעבר הקול. הוא היה בחור גבוה וגון עורו העיד על בילוי של שעות ארוכות בשמש. את פניו עיטרו זיפים שלא גרעו מהתום שקרן ממבטו. "נעים מאוד, אני דרור."

לחצתי בהיסוס את ידו המושטת. הוא היה אחד מאותם הבחורים שמישל ואני לעגנו להם קודם, וכעת הרגשתי כמו היצור הכי נאלח בעולם. נראה שקיבלתי את מה שהגיע לי.

"אם לא אכפת לך, לך תרעה איזה עדר כבשים," נכנסה בינינו מישל, היישירה אליו עיניים מחוצפות ואז זרקה מבט מזלזל לעבר סנדלי השורש שארזו את כפות רגליו.

"מצחיקה, חברה שלך," חייך. "אפשר להזמין אותך לשתות?"

הנהנתי. מישל בעטה ברגלי אך החלטתי להתעלם מהמחאה שלה. היה בו משהו אחר, טהור כזה. ולמרות החולצה מהקורס הצבאי והסנדלים המגוחכים, רציתי שיישאר.

"מה את אוהבת לשתות?" עיניו החומות הביטו בי דרך מסך של ריסים שחורים.

"מה שאתה שותה."

"גינס?"

פרצתי בצחוק. "לא... משהו יותר קליל."

"יש לך צחוק יפה. מזכיר לי את הילדות."

"ילדות?"

"כן, נקי כזה. מלא תום."

הוא סימן לברמנית וכעבור רגע קל היא חזרה עם המרגריטה שלי ועם הבירה שלו.

"לחיים," השיק את כוסו בשלי, אצבעותיו החמות נגעו באצבעותיי לשנייה בודדת אחת. "נראה שחברה שלך הלכה, אפשר לשבת פה?" הצביע על כיסאה הריק של מישל.

הנהנתי ותהיתי היכן היא. לגמתי מהמשקה הוורוד וסקרתי את הבר. איתרתי את מישל מפרטטת עם בחור שלבש חולצה צהובה. "אז מה אתה עושה בחיים, דרור?" שאלתי ונאבקתי להתגבר על קוקטייל הרגשות האיומים שהתערבל בתוכי.

"אני... גר בגליל והגעתי לפה לחודש כדי..." ניסיתי להתרכז ולעקוב אחר דבריו אבל קולו הפך לזמזום עמום. עיניי חמקו שוב לעבר איתן ופגשו בעיניו שננעלו עליי בחזרה.

"בוא נשתה עוד," הצעתי וסימנתי לברמנית. רציתי להפסיק להרגיש. בכלל. "תביאי לי עוד מרגריטה. בעצם צ'ייסר. בעצם שניים."

"אז... לא אמרת לי, איך קוראים לך?" שאל לאחר שהברמנית התרחקה.

"תמר."

"שם יפה."

"אני שונאת אותך," חייכתי בהתנצלות.

"איך אפשר לשנוא בך משהו?" שאל, וחיוכו העמיק גומת חן בלחיו הימנית.

"תודה," מלמלתי. מבטי חיפש את עיניו של איתן, שהיו מרוכזות שוב בבחורה הבלונדינית.

החלקתי לגרוני את תכולת הכוסיות שהונחו לפניי בזו אחר זו, ודרור שתה את הבירה שלו באיטיות. הוא המשיך לדבר ואני השבתי לשאלותיו באופן מכאני. דמותו וקולו הלכו והיטשטשו ואני המשכתי להציץ לעבר איתן, שבינתיים הניח יד על מותניה של הבחורה ומשך אותה לכיוונו. מובסת, הבטתי שוב בדרור והוא החזיר לי חיוך. גיששתי באצבעותיי אל עורפו ונצמדתי לשפתיו. אפשרתי למגע המנחם ולריח שלו, שהזכיר דשא קצוץ, לעטוף אותי.

כעת הכול התערפל. השפתיים שלו, ידיו המטיילות במבוכה על זרועותיי ואז על גבי, התמסרתי לרגע הזה, שחררתי את קלחת המחשבות והרגשות המעיקים אל החלל והרגשתי יפה ונחשקת באמת.

כשהתעוררתי מהשינה הטרופה הייתי לבד. דרך מסך כאב הראש והבחילה יכולתי לראות שהשמש כבר עמדה ברום השמיים. עצמתי את עיניי. תמונות של בגדים נושרים על הרצפה וידיים מלטפות את גופי הסתחררו בראשי. מיהרתי לפקוח אותן והתרוממתי במאמץ רב. החדר היה הפוך כתמיד. השמלה שלי נחה על הרצפה לצד ערימת נעליים וקופסאות ריקות. אוף, מה יהיה? אני אפילו לא זוכרת איך קוראים לו. שחר, דור, דרור או משהו כזה? הבטחתי לעצמי שבחיים לא אעשה דבר כזה. ואיתן, האם ראה אותי יוצאת איתו מהמועדון? המחשבה גרמה לי להצטמרר באימה.

קמתי מתנדנדת מהמיטה וזרקתי על עצמי חלוק. תודה לאל שהוא הלך ומנע משנינו את ההתמודדות עם המבוכה של הבוקר שאחרי. דידיתי לחדר האמבטיה ופתחתי את הברז. המים החמים החלו למלא את האמבטיה וטפטפתי פנימה סבון מקציף.

בזמן שהאמבטיה התמלאה, חזרתי לחדר וצנחתי על המיטה. לקחתי את הטלפון שמצאתי אמש, בסופו של דבר, בתוך סלסילת התחתונים ונכנסתי לאינסטגרם שלי. הפוסט האחרון על הטרנדים של הקיץ לא זכה לתגובות חוץ מתגובתה של מישל, שכתבה שהטרנדים יכולים ללכת להזדיין.

בדקתי את תיבת המייל. שורת הנושא במייל הראשון הקפיצה אותי ממקומי וגרמה ללב שלי להאיץ את פעימותיו: "בעניין הגשת מועמדותך לתפקיד כתבת במגזין האינטרנטי 'פלאש'." פתחתי את המייל באצבעות רועדות וקראתי, "התרשמנו מכתביבתך. את עוברת לשלב הבא: עליך להגיש כתבה בנושא אופנת רחוב עד מחר בערב." יו0000!!! סוף-סוף משהו טוב הולך לקרות בחיי המשמימים, חשבתי. אבל איך לעזאזל אספיק לכתוב את הכתבה?

דפיקה בדלת קטעה את הרהורי. "רק רגע", קראתי בקול צרוד. מי זה יכול להיות בשעה כזו? מיהרתי לדלת, הצצתי בחטף אל המראה כשחלפתי על פניה במסדרון ונעצרתי מולה בבעתה. נראיתי כמו מישהי שראתה רוח רפאים. חיוורת, עם איפור מרוח ועיניים אדומות משתיית יתר. לא משהו שאמבטיה טובה לא תוכל לפתור, חשבתי בליבי. נכנסתי אל חדר האמבטיה, והתעלמתי מהדפיקות החוזרות והנשנות על הדלת. משלא פסקו, שטפתי את הפנים במהירות ואספתי את שערי בגומייה.

האיש מאחורי הדלת עבר מנקישה לצלצול בפעמון.

"אני באה!" קראתי ופילסתי את דרכי אל דלת הכניסה. הצצתי החוצה.

וואט דה פאק!?

"היי", הוא עמד בריחוק מה מהדלת, ידיו נתונות בכיסים ועל פניו הבעה נבוכה.
"התלבטתי איך באמת לגשת לכל הסיפור הזה ו..."

"מה...? מה אתה עושה כאן???" שאלתי כמעט בלי קול, והידקתי את החלוק לגופי.

הסתבכתי עם פסיכופט או מה? הוא באמת לא מבין שכל מה שהוא צריך לעשות
עכשיו זה להיעלם, להתפוגג מהזיכרון כמו עשן מסריח של סיגריות? הוא וסנדלי השורש
שלו?

"אני צריך להגיד לך משהו. האמת היא שזה משהו חשוב באמת, שישנה את כל מצב
העניינים." הוא הסיר מכתפיו ערימה של תיקים מתפקעים והניח אותם למרגלותיי.

אוי לא, הוא הומלס. זה מה שהוא בא להגיד לי. הייתי צריכה לדעת. בטח בא לבקש
כסף. אין לי כסף. בייחוד לא אחרי מסע השופינג של אתמול. פתחתי את פי לומר משהו אך
הוא הקדים אותי ומיהר להסביר:

"אני חבר של תומר, השותף שלך, והוא נתן לי את החדר שלו לחודש הקרוב."

נשענתי על משקוף הדלת וגל נוסף של בחילה עלה בגרוני. לא יכול להיות, חשבתי, תומר לא
יעשה משהו כזה מבלי להתייעץ איתי. בטח לא אחרי חברותנו רבת-השנים. תומר שירת
איתי בקריה, שם הוא הפך לידיד הנפש שבעיקר נהג להקשיב לקיטורים שלי ולחפות עליי
בכל פעם שהסתבכתי בצרות, איבדתי מסמכים בסיווג סודי ביותר או איחרתי לשמירה.
כשהשתחררנו היה ברור לי שאיתו אחלוק דירת שותפים, והוא אכן היה שותף מושלם, נחמד
וידידותי למעט הפעמים שבהן נזף בי על הבלגן שהותרתי בכל מקום. לא יכולתי להאמין
שהוא אישר למר סנדלי שורש לגור פה מבלי לשאול אותי קודם.

"אני מצטער... תומר לא דיבר איתך?"

ניסיתי לפשפש בזיכרוני. יכול להיות שתומר אמר משהו על איזה חבר מהתיכון ולא
הקשבתי לעומק?

"טוב, תיכנס", נאנחתי ופתחתי את הדלת לרווחה.

"איך קוראים לך, תזכיר לי?" שאלתי כמעט בלחש וצנחתי על הספה לאחר שנכנס פנימה, כשהוא גורר את הציוד שלו אחריו.

"את באמת לא זוכרת?"

"אם הייתי זוכרת לא הייתי שואלת."

"דרור", השיב.

"כאילו שאתה זוכר איך קוראים לי," הידקתי שוב את צווארון החלוק וקיפלתי תחתי את כפות רגליי החשופות.

"דווקא כן. קוראים לך תמר מיטלמן, את בת עשרים ושתיים, את אושיית אינסטגרם ועובדת בבר ובכלל יש לך שיער מתולתל!" נימת הניצחון שבדבריו הרגיזה אותי וכעת גם הרגשתי טיפשה. מה עוד סיפרתי לו? אלוהים, אסור לי לשתות יותר בחיים.

"טוב," מלמלתי וקמתי מהספה, "אני אכין לנו קפה ואז תסביר לי בצורה ברורה ומסודרת מה קרה פה, כי יש לי בלגן מטורף בראש."

